సముద్రంలో వేటకి వెళ్లిన నాన్న ఇంటికి ఎప్పుడొస్తాడు? అందరు నాన్నలూ క్షేమంగా ఇంటికి రావాలంటే ఏమిటి దారి? ఒక పిల్లవాడు ఈ సమస్యను పూరించాడు. వాడు ప్రకృతిలో మమేకమై జీవిస్తాడు. ఎంత అసౌకర్యాన్నైనా భరిస్తాడు. వనరులను ఎందుకు ఎలా కాపాడుకోవాలో మార్గాన్ని నిర్దేశిస్తాడు. వాడే సముద్రపు పిల్లాడు. నాగరిక సమాజం నుంచి తప్పించుకుపోయినవాడు. మనం వెతికి పట్టుకోవలసిన మన లోపలి మనిషి.

ఎంఎస్‌కె కృష్ణజ్యోతి

7

సముద్రపు పిల్లోడు

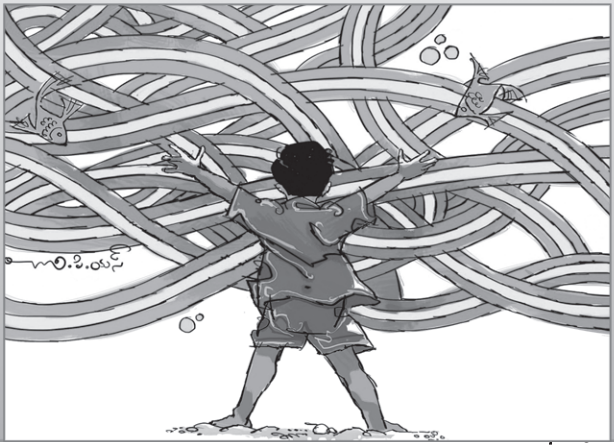

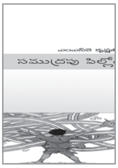

'నీ జత పచ్చి,' సముద్రంకేసి తిరిగి కుడి ఎడమ చేతుల చూపుడు వేళ్లతో పచ్చి కొట్టి చిన్నా వెనక్కి తిరిగాడు.

'అరే, అలా అనకురా. పోవద్దురా,' అంటూ సముద్రం హోరు పెట్టింది. చిన్నా కరిగిపోయాడు. పరిగెట్టుకుంటా సముద్రం అలమీద పడి ఒళ్లంతా తడిపేసుకున్నాడు. కాసేపు అలాగే సముద్రంతో ఆడుకొని బడికి సమయం అవుతుందని ఇంటికి పరిగెత్తాడు. ఇప్పుడు మూడో తరగతి. పిల్లలతో సావాసం బడిలో చేరాకే. సముద్రంతో సావాసం మాత్రం అడుగులు వెయ్యడం నేర్చిన దగ్గరినుండే.

ఎప్పుడో ఓసారి, అంటే బాగా పసివాడప్పుడు అమ్మ ఎండబెట్టిన తాటాకు చేప కాల్చి చిన్నాకి తినబెట్టింది. కమ్మటి ఎండుచేపలు. తినగా తినగా ఇంకా తినాలనే ఆశ పిల్లాడిలో. రెండు తినిపించి మిగతావి పైన బల్లమీద ఎత్తిపెట్టింది. చిన్నాకి ఇంకా తినాలనిపించింది. కానీ వాడికి అందలేదు.

ఇంకోటి కావాలని పైకి చూబించి సైగలు చేశాడు.

'ఒద్దు. పొట్టలో నొప్పి చేస్తది. కాసేపాగి,' అమ్మ సాగదీస్తా, గారాబం చేస్తా చెప్పింది. కానీ ఇప్పుడు వాడికి గారాబం కాదు, కాల్చిన ఎండు చేపముక్క కావాలి.

అమ్మ ఇవ్వలేదు. చిన్నా అలిగాడు. అయినా ఇవ్వలేదు. రోషం పుట్టి జారిపోతన్న చెడ్డీ పైకి లాక్కుని సముద్రం దిక్కుకి నడస్తా వచ్చేశాడు. అమ్మ వాడు కనబడక ఆగాలు బోగాలు అయిపోయి ఏడస్తా వీధిలో పరిగెత్తింది. కనబడిన పిల్లనీ, తల్లినీ అడిగింది. ఎవరో చెప్పారు, చిన్నా సముద్రం దిక్కడకి తప తపా పరిగెత్తి వెళ్లాడని. తూర్పుకి పరిగెత్తింది.

చిన్నా సముద్రం వంక తిరిగి ముక్కుల్లోనించీ, కళ్లల్లోనించీ నీళ్లు కారస్తా ఏడ్చాడు. వీడి ఏడుపుకి సంఘీభావంగా సముద్రం కూడా 'ఓ'మని గోస చేసింది. ఇంక రెండడుగులు వేస్తే పిల్లాడి పాదాలు అలల్ని తాకేస్తాయి. నాలుగడుగులు వేస్తే?

'రే, బుడకా' సముద్రం వొడ్డున గుంపులా చేరిన నలుగురు పిల్లల్లో ఒకడు చిన్నాని చూశాడు. కేక వేశాడు. కడలి సద్దుని తోసి రాజంటా ఉంది ఆ కేక. పట్టపుపాలెం పిల్లోడా మజాకా. కేక పెడితే సముద్రం సిగ్గుపడి వెనక్కి పోతది, తను వాళ్లంత గట్టిగా శబ్దం చెయ్యలేక పోతందని.

చిన్నావెక్కిళ్లు పెడతానే తిరిగి చూశాడు. పిల్లలు గుండ్రంగా కూచుని ఉన్నారు. అందులో ఇద్దరు లేచి చిన్నా దగ్గరికి వొచ్చి చెరో రెక్కా పట్టుకున్నారు. వాళ్లు తాటాకులతో మంట వేసి ఉన్నారు. తాటాకు కాడ తెడ్డుతో పచ్చి చేపల్ని అటూ ఇటూ తిప్పి కాలస్తన్నారు. పిల్లాడు బుడ బుడా నడస్తా వెళ్లాడు. కాల్చిన చేపముక్కలు గుమాలిస్తన్నాయి. పిల్లలు కాల్చిన చేపల్ని రెండు చేతుల మధ్యా మారస్తా, ఊది చల్లార్చి చిన్న చిన్న ముక్కలుగా చేసి చిన్నాగాడి బుల్లి బుల్లి చేతుల్లో పెట్టారు. కొన్ని నోటికి అందిచ్చి తినిపిచ్చారు. వాడు సముద్రం ముందర నిలుచుని వీటికోసమే ఏడ్చాడని పిల్లోళ్లకి తెలీదు. కానీ, 'సముద్రం పిల్లలికి' ఏడవడానికి, పేచీ పెట్టడానికి ఇంతకన్నా పెద్ద పెద్ద కారణాలు ఏముండవు.

అమ్మ పరిగెత్తుతా వచ్చింది. పిల్లోడిని చూసింది.

హమ్మయ్యో అని అనుకుంటా చిన్నాని పట్టుకుని, ఎత్తుకుని ముందు తన మొహం తుడుచుకుని, తరవాత వాడి మొహం తుడిచి ఇంటికి తీసుకొచ్చింది.

అమ్మ మొహం నిండా నవ్వే. ఇంటికొచ్చాక ముద్దుపెట్టి వాడు అడిగిన ముక్కలు రెండు పళ్లెంలో పెట్టి తినిపిచ్చింది. తను సముద్రం దగ్గరకెళ్లి ఏడ్చాడు. సముద్రం, పిల్లోడు అడిగింది ఇప్పించి ఊరుకోబెట్టింది. అదే మొదలు. ఏది కావా లన్నా ముందు సముద్రానికి చెబుతాడు.

తెలుసా? అప్పటినుంచే వాడికి సముద్రంతో స్నేహం. సముద్రంతో ఆడతాడు, అలుగుతాడు, మాటాడతాడు, వింటాడు. అసలు శ్రద్ధపెట్టి తెలుసుకోవాలేగానీ, సృష్టిలో ప్రతి శబ్దానికీ అర్థం ఉంటది. పక్షుల కూతలకీ, చెట్ల రాపిడులకీ, భూమి కంపించినప్పుడు చేసే గర్జనకీ. సముద్రఘోషకి కూడా. ఏదైనా పసిమనసుతో కుదురుగా వింటే తెలుస్తది.

ఒకోరోజు సొరచేప పిట్టు కావాలనిపిస్తది.

'సొర చేప' అని కేక పెడతాడు.

'ఓ,ఓ,ఓ' అని బదులు ఇస్తది సముద్రం. తరవాత ఇంటికెళ్లి సొర చేప పిట్టు కావాలి అని అమ్మకీ చెప్పేస్తాడు. అమ్మ ఎల్లంగారి పిల్లోడో, కాటంగారి మనవడో రోజువారీ వేటకి బోటుమీద వెళ్లబోతారు కదా, వాళ్లకి చెప్పేస్తది. వాళ్లు తెచ్చి ఇవ్వగానే ఒండి పెడతది.

కుంచమంత పిల్లాడు కొంచం పెద్దోడు అయ్యాక వాడే నేర్చుకున్నాడు, సముద్రంలో సంపదని ఒడిసిపట్టడం. చిన్ని బొజ్జకి ఎంత కావాలి? అంగుళం కొక్కెం చేతిలో వుంటే చాలు. కొక్కెం కన్ను దగ్గర దారం కట్టి, చుట్టూ మెరుపు కాయితాలు కడతాడు. దానిని ఒక ప్లాస్టిక్ సీసాకో, డబ్బాకో చుట్టి అలల మీద తేలతా ముందుకెళ్లి గేలం వేస్తాడు. కాసేపట్లోనే చేప దొరికిపోతది. తళుకు కాయితాన్ని చూసి సముద్రం చేప మోసపోతది. గేలానికి చిక్కుతది. సముద్రం చేపలు చెరువు చేపలంత తెలివిగలవి కాదు! వీటిని ఊరకనే మోసపుచ్చేచ్చు. అదే చెరువు చేపనుకో, ఉత్తుత్తి తళుకు కాయితాలకి చప్పున మోసపోవు. వాటిని బోల్తా కొట్టించాలంటే నిజం ఎరలు కావాలి. నిజం ఎర వేసినా ఒక్కోసారి ఎరని తినేసి గాలెం తుంచేసుకుని పోగలవు.

ఎండు చేపముక్క, సొరచేప పిట్టు కాకుండా వేరే సంగతి వొచ్చిపడింది ఇప్పుడు. స్కూలు బ్యాగ్ చినిగిపోయింది. నిన్న సాయంకాలం జరిగింది. పుస్తకాలన్నీ కింద పడిపోయాయి.

"ఒకసారి నోరు తెరు. లెక్కలు, తెలుగు పుస్తకాలు తీసి మళ్లీ పెట్టేస్తాను," సాయంత్రం బ్యాగ్‌తో చెప్పాడు. ఎప్పటినుంచో సముద్రంతో మాట్లాడే పిల్లాడు కదా. అలా అలవాటైపోయింది, అన్నింటితో మాట్టాడటం. బ్యాగు 'సరే' అన్నట్లు తన క్లిప్పుల నుంచి మిటకరించి చూసింది.

"ఎర్రోడా, వెర్రోడా, నీకు పొగురు పట్టిందిరా," అని నవ్వుకుంటా పుస్తకాలు తీసాడు. బ్యాగ్ పేరు ఎర్రోడు. అది మరీ ముద్దొచ్చినపుడు చిన్నా దానిని వెర్రోడా అని కూడా అంటాడు. లోపల కొన్ని చిత్తు కాయితాలు, దుమ్ము కనబడ్డాయి.

"నిన్ను దులిపేసి శుభ్రం చేస్తానే," అన్నాడు. బ్యాగ్ గమ్ముగుంది. పుస్తకాలన్నీ బైట పెట్టి బ్యాగ్‌ని తిరగేసి విదిలించాడు. వెనక భాగం ఫట్టని బద్దలైపోయింది.

"ముందుగా చెప్పకూడదా, నేను చినిగిపోతానని. ఇప్పుడు ఈ పుస్తకాలన్నీ ఎలా ఇంటికి తీసుకెళ్లాలి?" చిన్నా ఎర్రోడిని విసుక్కున్నాడు. ఎర్రోడు నేలని కర్చుకుని పడున్నాడు. కిమ్మనలేదు. నాలుగుపక్కలా పరిశీలించాడు. కింద బాగా చిరిగి పోయింది. పిన్నీసులు పెట్టినా పనికిరాదు. కొత్త బ్యాగ్ కావాలి. ఎలా?

బడి వదిలాక పక్క పిల్లల సంచుల్లో తన పుస్తకాలు సర్దుకుని ఉత్త బ్యాగ్ తలమీద పెట్టుకుని ఇంటికొచ్చాడు. అమ్మ గుమ్మంలోనే ఎదురొచ్చింది.

"ఎర్రోడు చినిగిపోయాడు. కొత్తోడు కావాలి," చూబిస్తూ చెప్పాడు.

"కొత్తదా?" అమ్మ చిన్నా వొంకా, బ్యాగ్ వొంకా చూసి భోరుమని ఏడ్చేసింది. ఈ మధ్య ఇలానే జరుగుతుంది. ముందు ఇలా జరిగేది కాదు. ఇదివరకు చిన్నా ఏదైనా కావాలని అడిగితే,

"నాన్న వొచ్చాక కొంటాను," అనేది.

"నాన్న ఎప్పుడొస్తాడు?" ఆత్రంగా అడిగేవాడు చిన్నా.

"సముద్రంలో చేపలు గుడ్లు పెట్టే కాలం వచ్చినప్పుడు నాన్నొస్తాడు." చేపలు గుడ్లు పెట్టే బంగారుకాలం కోసం ఎదురుచూసేవాడు. పసిగుడ్లతో చేపలు సముద్రంలో సంబరం చేసుకునే కాలంలో వేటకి బోటుకి వెళ్లిన బెస్తవారంతా ఇళ్లకి వొచ్చి తమ తమ పిల్లల్ని భుజాలమీద ఎక్కించుకుని ఆడుకుంటారు. చిన్నా వాళ్ల నాన్న కూడా గుడ్లు పిల్లలై పెరిగేదాకా ఇంటి పట్టునే ఉండేవాడు. ఒక్క నిమిషం పిల్లాడిని ఒదలకుండా ముదిగారం చేసేవాడు.

మొన్నటిసారి గుడ్లు పెట్టేకాలం వొచ్చినాక చాలామంది నాన్నలు ఇంటికి వొచ్చారు. చిన్నా వాళ్ల నాన్న మాత్రం రాలేదు. అప్పుడు చుట్టూపక్కల జనాలు, పక్కూరి చుట్టాలు, మామ అందరూ చిన్నా ఇంటికి వొచ్చారు. అమ్మ ఎంతో ఏడ్చింది. మామ కూడా ఏడ్చాడు.

"ముందూ, వెనకా. అంతే. ఎంత ఏడ్చినా ఏం లాభం? దేవుడు ఓర్చలేక పోయాడు," అని ఏవేవో మాట్లాడారు.

చిన్నాకి తెలిసింది నాన్న సముద్రంలో చాలా లోపల ఉండిపోయాడని. ఒడ్డుకి తీసుకురావడం కుదరక సముద్రానికే నాన్నని ఇచ్చేశారు. వేటవాళ్లు అందరూ సముద్రం పైన బోటు మీద ఉండగా, నాన్న సముద్రం నీళ్ల లోపల ఉన్నాడు. బోటు మీదికి ఇంక రాడు.

అప్పటినించీ అమ్మ ఇంతే. ఏదడిగినా ఏడుస్తది. ఊరంతా అవ్వమ్మ పండగ చేసుకున్నప్పుడు ఏడ్చింది. పెద్ద పండక్కి మామ తన కోసం కొత్త చొక్కా తెస్తే చొక్కాని పట్టుకుని ఏడ్చింది. చెప్పు తెగిపోయినప్పుడు కొత్త చెప్పు కొనమంటే ఏడ్చింది. అమ్మ ఏడిస్తే బాగోదు. అందుకని పిల్లాడు ఈమజ్జ ఏదీ అడగటం లేదు. ఇవాళ మర్చిపోయి అడిగాడు. అమ్మని ఏడ్పించేశాడు.

"మరి రేపు బడికి పుస్తకాలు ఎలా తీసుకుని వెళ్లాలి?" చిన్నాకి తెలీలేదు. అమ్మ ఇంట్లో వెనక గదిలోకి వెళ్లింది. వెనకాలే కొంగు పట్టుకుని వెళ్లాడు.

"ఇందా. ఇందులో పెట్టుకో," అమ్మ అటూ ఇటూ వెతికి చిన్న బియ్యం గోతం చేతిలో పెట్టింది.

"ఇందులోనా?" దానిని అటూ ఇటూ తిప్పి చూశాడు. నచ్చలేదు. కానీ ఆ సంగతి అమ్మకి చెప్పలేదు.

పుస్తకాలు గూట్లోకి తోసేసి, చినిగిపోయిన బ్యాగ్ పట్టుకుని సముద్రం దగ్గరికి పరిగెత్తాడు. ఒడ్డునున్న ఇసక ఉత్త ఆకతాయి. కాళ్లు దొరకబుచ్చుకుని లోనికి గుంజాలని చూస్తది. ఇసకలో ఉత్తి కాళ్లతో పరిగెట్టడం కాస్త సులభం. చెప్పులు వేసుకుంటే కష్టం. ఇప్పుడా కష్టం లేదు చిన్నాకి. చెప్పులు తెగిపోయి చాలారోజులు అయింది. మళ్లీ కొనలేదు.

సాయంకాలం. చల్లగా హోరుగా గాలి. జనసంచారం పల్చబడతంది. చిన్నా జనానికి దూరంగా నడిచాడు. లేత రెక్కల్లో బలం తెచ్చుకుని బ్యాగ్ సముద్రంలోకి చేతైనంత దూరం విసిరేశాడు.

"నాన్న ఎక్కడా? తనతో చెప్పాలి బ్యాగ్ చినిగిపోయిందని," సముద్రానికేసి గట్టిగా కేకేశాడు. అది ఏదో నీలిగింది.

"చేపలు గుడ్లు పెట్టే కాలం నాన్నని తిరిగి పంపించకూడదా? చెప్పులు తెగిపోయాయి. బ్యాగ్ చినిగిపోయింది. అంతా నీవల్లే." చిన్నాకి దుఃఖం వచ్చింది. 'చిన్న సముద్రం', పెద్ద సముద్రం లోకి దూకినట్లు చిన్నాగాడి కళ్లలోంచి నీళ్లు జల జలా రాలి సముద్రంలో పడ్డాయి.

సముద్రం 'హో' అని దిగులు కేకలు వేసింది. ఒక అల ముందుకి ఉరికి చిన్నాకి దగ్గరగా వచ్చి పాదం తాకింది. చల్లని నీళ్లు. రొవంత ఓదార్పుగా ఉండింది. తల నీళ్లలో లోపలికి పెట్టాడు. కళ్లు భగ్గన్నాయి. ఊపిరి తిరగలేదు. చేపలు ఉన్నదీ లేనిదీ, అవి గుడ్లు పెట్టిందీ లేనిదీ చూడాలని ఇదివరకు అలా లోనికి చూసేవాడు. ఏమీ కనబడేది కాదు. నేను ఇంకా పెద్దోడిని అయితే తెలుస్తది, లేదా బహుశా ఇంకా చాలా లోతుకు వెళ్లాలి అనుకునేవాడు. ముందుకి ఈదుకుంటా వెళ్లాడు. అలలు

వెనక్కి 'ఫో' ఫో' అని తోసేస్తున్నాయి. కాసేపు అలతో పాటుగా పైకీ కిందకీ ఈది అలాగ్గా వెనక్కి వచ్చేశాడు. చూస్తే, బ్యాగ్ కూడా ఒడ్డుకు వచ్చేసింది.

"ఏదీ ఉంచుకోవే నీదగ్గర? మా నాన్నని కూడా ఇలాగే ఒడ్డుకు పంపే యోచ్చుగా," చిన్నాకి కోపంగా ఉంది.

చీకటి ముసురుతుంది. ఇంటి దారి పట్టాడు. రోజువారీ వేటవాళ్లు బోటు దిగి పోయారు. కొందరు సముద్రం ఒడ్డున నిలబడి మాట్టాడుకుంటన్నారు.

'చేపలు గుడ్లు ఎప్పుడు పెడతాయి? మా నాన్న ఎప్పుడు వస్తాడు?' అవ్వమ్మ పండగరోజు భజనలు పాడే పెదమల్లన్న చేతిని గుంజి గుంజి అడిగేవాడు. అప్పుడప్పుడూ పండగల్లో మల్లన్న మీదికి అమ్మోరు వొస్తది. అందుకే మల్లన్న ఏ ప్రశ్న అయినా చెప్పగలడని ఊళ్లో పేరు.

"మీ నాయనా? వచ్చేస్తాడులే. ఇంకా రొవన్ని రోజులే," మల్లన్న చిన్నా మొహం చూసి నవ్వతా చెప్పేవాడు. పెద మల్లన్న ఇప్పుడు అక్కడే ఉన్నాడు. కానీ ఈ మధ్య వాళ్ల మధ్య మాటల్లేవు. చిన్నా అతన్ని చూసినా కూడా పలకరించడం లేదు. మల్లన్న కూడా చిన్నా కనబడితే జాలిగా చూసి తలొంచుకుని వెళుతున్నాడు.

మర్నాడు పొద్దు బియ్యం గోతంలోనే పుస్తకాలు తీసుకుని బడికెళ్లాడు. ఎవరూ సంచిని పట్టిచ్చుకోలేదు. కానీ చిన్నాకి, అందరూ తన సంచినే చూస్తాన్నారని అను మానం రోజంతా సలుపుతానే ఉంది. సంచి కుదిరినంతగా మడిచి బల్ల కింద దాచాడు. కానీ పిరుడు పిరుడుకీ మళ్లీ మళ్లీ తీయాల్సి వస్తానే ఉంది.

"మావయ్య దగ్గరికి వెళ్తా రేపు," రాత్రి అన్నాల దగ్గర అమ్మకి చెప్పాడు. మామ ఊరు వెళ్లాలని కాదు, బడికి వెళ్లబుద్ధి కాలేదు. బడి మాని ఊరకనే ఊరిలో తిరిగితే అమ్మ ఒప్పుకోదు. కుదిరితే మామని అడిగి కొంచం డబ్బులిప్పిచ్చుకుని బ్యాగ్ కొనుక్కో వాల్సిన పని కూడా ఉంది.

తెల్లారి, చీకటిగా ఉండగానే అమ్మ దగ్గర చిల్లర్లు తీసుకున్నాడు. జేబులో పెట్టుకుని బస్సెక్కాడు. మామ ఊరు దగ్గరే. అరగంటలోపే. బస్సు ఆగాక పై మెట్టు మీంచి ఎగిరి కిందికి దూకాడు. రివ్వుమని దూసుకుంటా మామ ఇంటికి పరిగెత్తాడు. చిన్నా వెళ్లేప్పటికి మామ వల సర్దుతున్నాడు. నీళ్ల బాటిల్స్, తినుబండారాలూ మోసుకుని వేటవాళ్లు బోటు దగ్గిరికి నడిచారు. పది మంది ఉన్నారు. మొత్తం మూడు బోట్లు. వేట ఒకటే. చిన్నా వాళ్లని అనుసరించాడు. ఊరకనే నడవకుండా బరువుకి ఒక పక్క చెయ్యి వేశాడు.

"ఏంరో! వల లాగడానికి వొస్తావా?" చిన్న చిన్న చేతులతో సాయం పట్టడం చూసి మామ మురుస్తా అడిగాడు.

"వొస్తా." ఇంతకూ ముందు ఎప్పుడూ చిన్నా బోటుకి వెళ్లలేదు. ఉషారు పడతా వడి వడిగా నడస్తా బోటు ఎక్కాడు. ఈత పూర్తిగా రాదు. లోతు తెలీదు. ఐతేనేం? సముద్రం మీదికి వెళ్లడానికి సముద్రం పిల్లోడు ఇవన్నీ లెక్కలేసుకుని పోడు.

మూడు బోట్లూ పక్క పక్కనే ప్రయాణం చేస్తున్నాయి. కొద్ది కొద్దిగా సముద్రంలో ముందుకు వెళతంటే చిన్నాకి కడుపులో తెమిలినట్టుగా, పొట్ట గొంతులోకి వొచ్చి

నట్టుగా, నీరసంగా అనిపిచ్చింది. చెమటలు పడుతున్నాయి. ఊపిరి వేగం మారింది. మామ చూశాడు. చేతిలో బబుల్‌గం పెట్టి దాన్ని కాసేపు నమిలి తరవాత నిద్రపొమ్మని చెప్పాడు.

నిద్ర లేచేప్పటికి ఎండ నెత్తిమీదికొచ్చే టయం అవుతా ఉంది. ఇప్పుడు వికారం తగ్గింది. కొంచం బానే ఉంది. లేచి చల్లని నీళ్లతో మొహం కడుక్కున్నాడు. రెండు బోట్ల మధ్య వల వేశారు. ఒకోపక్కా నలుగురు చొప్పున వలని పట్టుకుని పైకి లాగి ఉన్నారు. చేతికి అందే ఎత్తులో వల. మామ వలలోంచి చిల్లుల ప్లాస్టిక్ టబ్బులోకి చేపల్ని చేది సరుకు బోటు మీద వేస్తున్నాడు. వలంతా ఖాళీ అయ్యాక, మళ్లీ నీళ్ల లోపలికి వేసి కొన్ని నిమిషాలు ఉంచి పైకి లాగేప్పటికి నిండా సముద్రపు సంపద పోగైంది. చిన్నా అబ్బురంగా కళ్లు పెద్దవి చేశాడు. మామ వలలోంచి మొత్తం సరుకంతా ఖాళీ చేసి విశ్రాంతి కోసం ఆగాడు.

ఇవాళ చేసిన వేటకి మామకి ఎన్ని డబ్బులు వస్తాయో? అందులోంచి తన కోసం కొద్దిగా ఇవ్వమని బోటు దిగినాక అడగాలి.

చిన్నా నిద్రలేచి ఉండటం చూసి ఏమైనా తినమని మామ సైగ చేశాడు. బిస్కెట్లు, అరటి పండ్లు, కొన్ని అప్పచ్చుల పేకెట్లు ఉన్నాయి. నచ్చినవి కొంచం కొంచం తిన్నాడు. ఉప్పునీటి గాలి బుగ్గల్ని తడుముతుంటే గుండెల నిండా పీల్చాడు. ప్రశాంతంగా ఉంది. జేబులో తడుముకున్నాడు. దారం, గేలపు కొక్కెం ఉన్నాయి. ఆరేడు అడుగుల వెదురు కర్ర బోటులో ఓ పక్కనుంటే లాగాడు. పచ్చి వెదురుని నరికి నిప్పులో కాల్చి వేడి మీద ఉన్నప్పుడే కాలికింద అదిమిపెట్టి సాపు చేసి తయారు చేసిన కర్ర. కొక్కానికి దారం కట్టి కర్రకి సంధించాడు. చిన్న రొట్టె ముక్క తగిలించి నీళ్లలో వదిలి చూస్తూ కూచున్నాడు.

''బద్రం. మరీ అంచుకు వెళ్లకు,'' మామ హెచ్చరించాడు.

'సరే' అరగంటలో చిన్న చిన్న చేపలు కొన్ని పట్టాడు. అవన్నీ తనవే. అచ్చంగా తను సముద్రం మధ్యలో పట్టినవి. ఒక కవర్‌లో వేసుకున్నాడు. ఇవి అమ్మితే ఇప్పుడు తన అవసరానికి సరిపడా డబ్బులు వస్తాయా?

వేటగాళ్లు శ్రద్ధగా వేగంగా పనిచేస్తానే ఉన్నారు. వాళ్ల వంక చూశాడు. చిన్నా పట్టిన వాటితో పోలిస్తే వాళ్లు చాలా ఎక్కువెక్కువ చేపలు పట్టారు.

నాన్న కూడా మామలాగా సరుకు తోడేవాడా? లేకపోతే వల లాగేవాడా? ఇప్పుడు ఇక్కడ నాన్న ఉంటే తను పట్టిన చేపలు చూసి గర్వంగా నవ్వేవాడా? ఏదేదో ఆలోచించుకున్నాడు.

ఒక్కసారిగా కర్ర వొంగింది. బరువు పెరిగింది. నిటారుగా కూచున్నాడు. కర్రని గట్టిగా రెండు చేతులతో పట్టుకున్నాడు. పైకి విసురుగా లాగాడు. రాలేదు. ఇంకా ఇంకా కిందికి గుంజుతుంది. బోటు బల్లమీద బలంగా కాళ్లు అదిమి పెట్టి కర్రని దగ్గరికి లాక్కుంటా నీళ్లలోకి చూశాడు. పెద్ద కోనం చేప. పది కేజీల బరువుంటది. అమ్మితే బ్యాగేం కర్మ, చెప్పులు, కొత్త చొక్కా, నిక్కరు కూడా కొనుక్కోవచ్చు.

చేప గాలానికి చిక్కి గింజుకుంటంది. దానిని చూడాలని ఆత్రుతతో చిన్నా ఇంకా కొంచం ముందుకి జరిగాడు. అది నీళ్లలోంచి పైకి దూకి మళ్లీ టపామని నీళ్లలో పడింది. దాని ప్రాణ భయం బోటుని ఊపేసింది. చిన్నా శక్తికి, అది అతనికి అలివి గానంత పెద్దది. పని చేస్తానే పిల్లాడిని గెవనంలో ఉంచుకున్న మామ బిత్తరగా చూసి గబాగబా సాయం వొచ్చాడు. బరువుకి పిల్లాడు సముద్రంలో పడిపోతాడేమో అని అదిరిపాటు ఒకవేపు, విలువైన పెద్ద చేప దొరుకుతుందని సంతోషం ఒకవేపు. పిల్లాడి భుజాలు ఒక చేత్తో పట్టుకుని ఇంకో చేత్తో గేలం కర్ర దొరకబుచ్చుకున్నాడు. బలమైన కండలు, గట్టి పట్టు, దృఢమైన గేలపు దారం. చేపకి ఓటమి తప్పే అవకాశం లేదు. మళ్లీ అది గాలిలోకి ఎగిరింది. చిన్నా దాని వొంకే చూస్తన్నాడు. దాని అణువణువునూ చూపుతో తడిమాడు. మిలమిలా మెరుస్తున్న చేప. కడలి పెంచి పోషించిన పొగరు బోతు చేప. ఇప్పటివరకూ వలగానీ, గాలంగానీ తగలకుండా స్వేచ్ఛగా బతికిన చేప.

చిన్నా అటూ ఇటూ గాలించాడు. ఓ పక్క రంపపు పళ్ల చాకు కనబడింది. దానితో చప్పున గేలం దారం కత్తిరించేశాడు. మామ తెల్లబోయాడు. నీళ్లలో పడిన చేప గబగబా బోటుకి దూరంగా ఈదుతాపోయింది.

“గాలం ఎందుకు తెగగొట్టావురా?” మామ విసుగ్గా గద్దించాడు.

“దాని పొట్ట లావుగా ఉంది, లోపల గుడ్లున్నాయి. దాన్ని చంపేస్తే గుడ్లు కూడా చచ్చిపోతాయి. అప్పుడు చేపలు గుడ్లు పెట్టే కాలం ఇంక రానే రాదు. గుడ్లు పెట్టే కాలం వొస్తేనే నాన్నలు సముద్రం వొదిలి ఇంటికి వచ్చేది. బ్యాగ్ లేపోయినా పర్లేదు. గోతం సంచే పట్టుకెళ్తాను,” మామకి పిల్లోడు మాట్టాడేది ఒక్క ముక్కా అర్థం కాలేదు.

పల్చగా మేఘాలు కమ్మాయి. వర్షం మొదలైంది. సముద్రమే మేఘమై చిన్నా గాడిని ప్రేమగా తడిమి తడిపేస్తుంటే జాలర్లు బోట్లు వెనక్కి తిప్పించి ఒడ్డు దారి పట్టించారు.

‘మనిద్దరం ఎప్పటికీ జతగా ఉందాం,’ అంటూ సముద్రం అలలుగా చిన్నాని తాకాలని ఆత్రంగా పైకి లేచింది.

ఆంధ్రజ్యోతి ఆదివారం
20 మే 2018

*

12 నవంబర్ 1975న పుట్టిన ఎంఎస్‌కె కృష్ణజ్యోతి మొదటి కథ సవారి 2015 జులై తెలుగు వెలుగు మాసపత్రికలో ప్రచురింపబడింది. కొత్త పండుగ కథాసంపుటి ప్రచురించారు. విజయవాడ ఎస్‌ఆర్‌ఆర్ కాలేజీలో అధ్యాపకురాలు.

చిరునామా: 31-6-15, అనుమోలు శేషగిరిరావు వవీధి, మారుతీనగర్
విజయవాడ-520 004 ఫోన్: 94405 04898
mskkrishnajyothi@gmail.com